

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 14. listopada 1890.

List 46.

Okrožnica

sv. Očeta do italijanskih škofov, duhovstva in ljudstva.

Leon XIII

častitim Bratom in ljubljnim sinom pozdrav in apostolski blagoslov!

(Dalje.)

Sv. Oče so dozdej skazovali in pojasnovali naslednje reči: 1. Kristusov namestnik kliče na pomoč zoper laško samosilstvo, ne zaradi samega sebe, temveč, ker je Italija v nevarnosti, da zgubi svojo sveto katoliško vero. — 2. Cerkvi sovražna počenjanja na Laškem se godijo v zvezi, celoti, in to je delo framasonov, prostozidarjev, ki udeležujejo najhuje na Laškem. — 3. Kristusov namestnik naznanja nasilnosti, ki jih sovražniki počenjajo zoper katoliško Cerkev in zoper sv. vero. — 4. Papež očitno toži sedanjo laško vladno, da ona je v službi prostozidarjev in torej počenja zoper katoliško Cerkev tisto, kar prostozidarstvo hoče in zahteva. — 5. Sv. Oče Leon XIII skazujejo, kaj je končni namen framasonov, namreč: katoliško Cerkev zatreti in Rim napraviti za središče prostozidarstva vesoljnemu svetu.

Poslednjo točko sv. Oče nadalje izpeljujejo. Ko so namreč omenili, da namen sovražnikov je: odpraviti vsakteri verski poduk v šoli in odtegniti tudi žensko mladino duhovskemu vpljivu, naštevajo nadalje namene in počenjanje, ter kažejo, da laška vlada namérja:

„Strogo rabiti vse sedaj v veljavi obstoječe postave, ktere zagotavljajo neodvisnost državljanskega družbinstva od duhovskega vpljiva. — Strogo spolnovanje postáv, ki zadevajo zatrenje duhovskih družbinste in raba vsih pomočkov, da se zveršujejo. — Cerkveno posestvo naj se takó vravná, da bo država lastnica cerkvenih dóber in državljanske oblasti naj jih upravljajo. — Vse cerkvene osebstva naj se izločijo iz očitnega oskerbovanja pobožnih vstanov, bolnišnic,

šol, iz vsih družb, ki kakor si bodi segrajo v očitne zadéve, iz akademij, zvez, predstojništév, družín, izključijo naj se od vsega, povsod, in za vselej. Temu nasproti pa naj si vpljiv prostozidarstva v vsih razmerah življenja veljavo pridobiva, ono mora povsod gospodovati in zapovedovati čez vse. Tako se bo pripravljaj pot za odpravo papeštva, tako se bo Italija znebila svojega nespravljivega sovražnika: Rim pa, dozdej središče vesoljnega bogovladstva, bode v prihodnje središče vesoljne vlade svetnjakov („laikov“), in s tega mesta se mora v obliči celega sveta oklicati veliko pismo (magna karta) človeške prostosti.“ ...

To so pristni izreki, želje in sklepi prostozidarjev, ali njih shodov.

6. Papež nadalje slovesno oporekajo zoper te strahotne kovarstva z naslednjimi stavki:

To je, brez pretiranja, sedanji stan in verjetna verska prihodnjost v Italiji. Bila bi nesrečna zmota, ako bi si hotlo zakrivati, kam da vse to pelje. Nasproti pa, to nesrečo v vsi njeni obširnosti spoznavati, ji z evangeljsko previdnostjo in krepstjo nasproti stopati, jasno razodevati dolžnosti, ki od tod izvirajo za vse katolíčane, posebno za Nas, ki kakor pastirji moramo nad njimi čuti in jih voditi k zveličanju — to se pravi, sodelovati pri namenih Previdnosti in spolnovati, kar zahteva modrost in dušna gorečnost.

Kar Nas tiče, Nam apostolska Naša služba naklada dolžnost, zopet slovesno oporekati proti vsemu, kar se je veri v škodo zgodilo v Italiji, kar se godi, ali se godilo bode. Kakor bramba in stražnik svetih pravic Cerkve in papeštva zavračamo žaljenja, ki se vedno godijo Cerkvi in papeštvu, imenito v Rimu, kar Nam vladanje katoliškega kerščanstva zmeraj bolj obtežuje,

in Naš stan od dne do dne bolj nevreden dela. Zastran tega kličemo in tožimo pred vesoljnim svetom. Sicer pa je Naš sklep, nič ne opustiti, kar k poživljanju in poterjenju vere med italijanskim ljudstvom in k brambi Cerkve zoper napade nasprotnikov more pripomoči. Zato pa kličemo tudi Vašo gorečnost, častiti Bratje (italijanski škofje in mašniki), in Vašo veliko ljubezen do duš, da naj Vas prešine velika nevarnost, ter mislite, kako bi se pomagalo, in delate, kolikor je mogoče, za odvernjenje nevarnosti.

(Dalje nasl.)

Zveličani Peter Marija Alojzij Šanel (Chanel),

duhoven Marijinega društva, misijonar in prvi mučenec v Oceaniji, Avstraliji.

I. Pripravljanje k boju.

Sedemnajtega listopada preteklega leta, osem dni po poveljanji lazarista J. Gabriela Perboyre-ja (Perboar-ja), povzdignil se je še drug mlad spoznovalec Jezusa Kristusa na kerščanske oltarje, sveti Peter Marija Alojzij Šanel, duhoven Marijinega društva. Šanel bil je rojen 12. malega serpana 1803 v Poitiersu (r. Poatieru), v Montrevelski duhovniji Bellejske škofije, kot sin priprostitih poljedelcev. Peter je bilo ime, katero je dobil pri svetem kerstu. Ime „Marija“ si je dodal pozneje, ko je slišal, da ga je njegova pobožna mati še pred rojstvom izročila ljubi Materi Božji. Iz posebnega češčenja do sv. Alojzija, na čegar praznik je bil Peter birman, hotel si je pridobiti to ime.

Že od njegovih mladih nog mu je pobožna mati vcepljevala iskreno pobožnost do najsvetejše Device, katera je zveličanca v vsem njegovem življenji odlikovala, ter ga kakor varujoč angelj spremljevala. Nikoli se ni vernil domu, da bi ne bil nabral dišečega šopka ter ga položil pod podobo Mater Božje, pred katero je navadno opravljal jutranjo in večerno molitev.

Zelo ga je skerbalo, ko se mu je bilo treba v osmem letu pervikrat spovedati: da bi se prepričal, da ni ničesar pozabil, spovedal se je najpervo svoji materi.

Ko je nekega dne ovce pasel, prišel je častivredni gosp. župnik M. Trompier, k njemu. Ta imel je namreč navado, dobre in nadarjene dečke okoli sebe zbirati ter jih v mali latinski šoli, katero je vstanovil v svoji župnijski hiši, na duhovski stan pripravljati. Mladi vljudni Peter, kateremu se je svetila najčistejša nedolžnost v očeh, mu je bil silno všeč. Poprašal je tedaj

stariše, če bi ga mu izročili v podučevanje, in ti so mu veselo privolili.

Peter je s svojo pridnostjo, pobožnostjo in veselim srcem postal kmalu ljubljeneč častitljivega g. župnika, kateri je sčasoma na „cvetlico svoje male čete,“ kakor je pozneje Šanel-a navadno imenoval, obračal vso svojo skerb.

V svojem 14. letu sprejel je Šanel prvo sveto obhajilo. S koliko pobožnostjo je to opravil, je razvidno iz več pravil, katere si je ta dan določil. Nekatera teh pravil so: Od zdaj naprej ne smem nič več biti otrok, kateremu se v mnogih pogreških napake prizanašajo. Zdaj moram vedno pameten biti. Greha moram se najbolj ogibati. Brez Božje pomoči pa ni mogoče se ga ogibati. In več tacihih lepih sklepov.

V 15. letu lotila se ga je neprevidoma neka otožnost in naveličal se je učenja. Sklenil je, na tistem pobegniti. Ko je že čez dvor korakal, sreča ga učiteljica dekliške šole, katera se je vedno za njegaanimala. Popraša ga, kam da gre. Vse ji natančno pové. Nato ji je moral obljubiti, da pojde prej v cerkev, predno bi se podal od doma. Peter jo je vbogal. Čez nekoliko časa vernil se je zopet v domačo hišo ter veselo rekel: „Domá ostanem!“ Ta skušnjava je v trenutku zginila, in od tega časa ni nikoli pozabil Mater Božje, katera mu je v nesrečni uri podala svojo rešivno roko.

V 16. letu stopil je Peter v malo semenišče. Pri svetih eksercijah, s katerimi se je šolsko leto pričelo, spisal je več sklepov, po katerih naj bi se pozneje ravnal. Izverstna spričevala, katera so njegovega starega župnika napolnila s ponosnostjo in veseljem, kažejo, da se je po teh sklepih in pravilih tudi ravnal. Kmalu se je s svojo priprosto pobožnostjo in obnašanjem priljubil učiteljem in součencem. 15. julija 1827 sprejel je duhovno posvečenje. Z veseljem peljal ga je dobri starček gosp. Trompier v Cros, kjer je nekdanji pobožni dijak pri veselem vdeleževanju cele fare obhajal prvo sveto mašo.

Kmalu nato izročil mu je preč. gosp. škof eno izmed najtežjih duhovnij svoje škofije. Pervega septembra 1828 se je moral Šanel podati v Krozet, blizu Genove. V tem kraju bilo je veliko kalvinarjev. Kristjani bili so že mlačni postali, pri spovednicah je bilo večji del prazno in tudi cerkve malo obiskovane. Mnogi so delali ob nedeljah, kakor ob delavnikih, največ jih je pa hodilo v gostilne in po plesih. Imeli so sicer učenega župnika; ali ta ni delal pametno in previdno. Ali kako dober je Bog! Mesto da bi razuzdane ljudi kaznoval, poslal jim je kot

župnika Petra Šanel-a. Ta ni bil dolgo v tej fari, in že se je vsa predrugačila.

Najpervo priporočil je Šanel nesrečno ljudstvo v varstvo nebeške Kraljice, ki je pomoč bolnikov. Cele ure klečal je pred Najsvetejšim in pred podobo N. lj. Gospé. Tako poterjen je pričel svoje delo. Sel je od hiše do hiše, ter skušal najpervo pridobiti si zaupanje ljudstva. Njegova duhovna obnaša, njegova serčna dobrota pridobila si je kmalu serca vseh. Nato nabral si je otroke, preskerbel dečkom pripravnega kerščanskega učitelja ter izročil deklice skerbi usmiljene sestre, kateri se je kmalu pridružila tudi njegova sestra kot pomočnica. Spoznal je novi gosp. župnik, da v veliki verski nevednosti je glavni vzrok zdivjanosti. Zatorej ni le redno otrokom preskerboval vernih učiteljev, temveč pridigal je ljudstvu vsako nedeljo sam po dvakrat. Njegova darežljiva ljubezen do bolnikov in neizrečena radodarnost do revežev je veliko pripomogla, da so se njegove besede z veseljem sprejele.

Eden največjih sovražnikov njegovega prednika bil je M. Girod, načelnik onega kraja, velik in olikan gospod, pa brez vsake vere. Šanel vedil ga je s svojim postrežljivim in ljubeznjivim duhom popolnoma pridobiti; ni le postal dobro prepričan kristjan, temveč tudi eden največjih pomočnikov župnikovih. Poln navdušenosti je načelnik kmalu po prihodu Šanel-a pisal škofu: „Iz serca se Vam zahvaljujem, da ste nam poslali tako izverstnega g. župnika. Oživili ste z njim med nami zopet gorečnost in milo krotkost svetega Franciška Saleškega.“

(Dalje nasl.)

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

III. Edinost prave vere.

15.

Kolika znamenja božja se iskrijo v kerščanstvu! Njegove visoke skrivnosti, ktere človeški um neskončno presegajo, pa mu ne nasprotujejo; čistost in natančnost njegovega nravslovja, ki berzda vse strasti; jasne, določne in očitno spolnjene prerokbe, ktere so ga naznanjale; premnogi očitni in neutajljivi čudeži, po katerih so njegovi oznanovalci svoje poslanstvo spričali; njihov nizki in zaničevani stan; čudovito razširjanje sredi največjih ovir, neslišana stanovitnost neštevilnih mučnikov in mučenic vsakega stanú in starosti, ki so s prelito kervjó svojo vero pričali; njena primernost človeškim

potrebam, koliki dokazi, kterim se uklanja um vsakega, kteri le nekaj misli.

16.

Pervo znamenje božje v kerščanski veri so njene nezapopadljive skrivnosti. Kar tiče um so neskončno vzvišene nad um človeški, take so: „Eno enojno nerazdeljivo božje bitje, bivajoče v treh zares različnih osebah; Sin, s svojim očetom jednak Bog, včlovečen iz M. Device, Bog, ki umerje za grešnike in iz lastne moči od mrtvih vstane; vstajenje vseh ljudi ob koncu sveta; greh storjen po enem in občen vsem . . . Osnova kerščanske vere tedaj nikakor ni človeško delo, ne gledé iznajdbe, ne gledé izpeljave. Svet preveriti toliko nezapopadljivih naukov ljudem ni mogoče brez pomoči Božje.

17.

Drugo znamenje božje v kerščanski veri je čistost in natančnost nravslovja, ki nam nalaga najostreje in naj obsežneje dolžnosti do Boga, do bližnjega in do sebe samih.

Gledé Boga nam veli nad vse reči ga ljubiti, njemu posvetiti vse djanje in opuščanje, njegovo čast staviti nad svoj dobiček, in rajše vse, tudi življenje dati, kot ga razžaliti v naj manji zapovedi.

Bližnjega nam veli ljubiti kakor samega sebe; vsem ljudém storiti, kar si sami od njih želimo; vse opuščati, česar od njih nečemo; biti do vseh ponižnim, priljudnim, postrežnim, ljubeznjivim; pri pregreških prizanesljivim, pri razžalah spravljivim; ljubiti celo naj večje sovražnike, gosposko spoštovati; cesarju dajati, kar je cesarjevega; tudi lagodne gospodarje za Boga voljo vbogati in rajši vse nadloge terpeti, kakor pa rogoviliti.

Gledé nas velela nam biti, treznim, zmerim, čistim; varovati se vsake slabe misli, vsake nečiste želje, vsake nespodobne domišljije, vsake nepošteno besede; tirja, sebe zatajevati, napčne nagone strahovati, zoper strasti se vedno vojskovati, posvetnih reči ne preveč čislati, se jih voljno znebiti. Ponižba, prezir, zaničava, reve in nadloge, ki nas zadevajo, so ji blagi pripomočki k pravi sreči, ktera je čisto duševna; kajti uči nas: „Zveličani so žalostni, ker bodo potolaženi.“ (Mat. 5, 5.)*

18.

Tretje znamenje Božje vere kerščanske je svedoštvo prerokov, kteri so rojstvo njenega vstanovnika in naj važneje dogodbe njegovega

*) Beati, qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur. Math. 5, 5.

življenja napovedovali v dolgi in nepretergani versti prerokovanj, prejasnih med seboj. Ti preroki se prikazujejo v raznih vekih kot tekavci, ktere je pošiljal veliki kralj, naj bi ljudem napovedovali prihod njegovega Sina. Narodi ga pričakujejo in po njem hrepenijo. Slednjič pride določeni čas in „v njegovem rojstvu,“ piše sv. Avguštin, „v njegovem življenju in nauku, v djanji in terpljenji, v smerti, vstajenji in v nebohodu dopolnijo se vse prerokbe prerokov.“ *)

Gotovo resnična je vera, ktera se smé ponašati z vstanovnikom, čigar prihod je Bog sam po svojih služabnikih dolgo naprej napovedoval! ali kdo drug, ko oni, pred katerim so razgurnjeni vsi časi, je mogel prerokom vse, kar Kristusa zadeva, razodeti več sto lét pred spolnjenjem?

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane († Tom. Pirnat.) Sv. Martina dan ob 7/10 dopoldne je po daljši bolezní in večkrat previden s svetimi zakramenti v Gospodu zaspal velí mož g. Tomaž Pirnat, hišni posestnik. Eden posebnih prijateljev mu je zapisal naslednje besede v spomin:

„Kdor se ubozega usmili, ni se mu bati zadnje ure.“ Te besede so se lepo spolnile nad ranjkim gosp. Tomažem Pirnatom, ki je 11. t. m. umrl. Bil je ranjki imovit mož, ki si je s pridnostjo in varčnostjo svojo in svoje soproge nekaj premoženja pridobil. Po svojem vnanjem je bil bolj resen, a njegovo blago serce je bilo polno usmiljenja do ubogih in do terpečega človeštva; on v svojem življenju ni družega iskal, kakor časti Božje in zveličanja duš. Sedaj, ko slava mertvih ne mami, a živim služi v spodbudo, naj povemo, da je bil ranjki precej od začetka eden najbolj delavnih udov pri katoliškem društvu, zlasti pa pri Vincencijevi družbi. Darove je dajal tako, da levica ni vedela, kaj dela desnica, ker ni iskal samega sebe, marveč je izvirala njegova ljubezen do revežev iz žive vere, katero je tudi očitno pred svetom spoznaval, bodisi modérno ali ne. Lanskega leta ga je bil mertud zadel; okreval je še nekoliko, ali pešal je vidno, dokler ga ni vnovič zadelo 30. p. m. Od tega časa ni več govoril, in ne kaj vžival, vendar je bil do poslednjih dveh dni pri zavednosti. V bolezní je večkrat prejel svete zakramente, in bil še toliko srečen, da so ga še 10. t. m. previdili s ss. zakramenti za umirajočce. — Stal sem ob smertni postelji umirajočega, solze so me oblike, ko sem videl druzega mi prijatelja ločiti se s tega sveta, pa v dno serca sem bil vtolažen, spominjaje se na besede Zveličarjeve: „Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli.“ Še enkrat je zdihnil, poravnale so se gube na njegovem obrazu, izročil je dušo v roke Stvarniku. Zapustil je užaljeno vdovo in hčer, ki ste mu ob njegovi bolezní z lju-

beznjivo skerbjo stregle; nam pa je zapustil v svojem bogoljubnem življenju lep izgled, kako se nam je z dobrimi deli pripravljati za srečno smert.

Bog mu daj večni mir!

Z Dolenjskega, 2. listop. Večkrat spomladi sem se vozil po železnici, od Zaloga proti Ljubljani. Bil sem zelo bolehen in večkrat sem se oziral skozi okna železničnih vozov proti Mariji. Kraljici sv. rožnega venca na Šmarno goro, in prosil za ljubo zdravje; obljubil sem se to leto, ako bom le toliko bolj zdrav, iti k Mariji, Kraljici sv. rožnega venca na Šmarno goro, na božjo pot, da se zahvalim usmiljeni Materi za ljubo zdravje, in se nji za novih milost priporočim. Ozdravel sem zlo, tako, da sem mogel storjeno obljubo lahko spolniti. Torej se namenim romati na god Marije, Kraljice sv. rožnega venca, kar je bilo to leto 5. oktobra. Že 3. oktobra se napravim na pot, sabo vzamem svojo že precej odraslo hčerko; vsedeva se v železnični voz in se peljeva 12 postáj do Ljubljane. Deklica ni se mogla lepe Ljubljane nagledati, in posebno lepih cerkvá, ker sem ji vse razkazal. V soboto, 4. oktobra, napotiva se iz Ljubljane proti Šmarni gori; bila je soparna vročina in huda suša.

V Šmartnem pod goró obiščeva ljubeznjivega gospoda župnika, katerih že gotovo 25 lét videl nisem. Zelo prijazno so nama postregli, in veliko iz svojega življenja povedali, ker so že 79 let stari, in so tako brihtni kot mladenič, le da bi imeli nogo zdravo! Bili so se povozili. Narbolj čudil sem se, da tako dobro vidijo, kot mlad človek, narbolj drobno berilo. Kar sem jest z očali težko razumel, so gospod s prostimi očmi tako naglo brali, kot kaki mlad deček; pač res, človek se čuditi mora toliki bistrosti, pa zdravemu umu pri tolikih letih. Upam, da mi ne bojo zamerili, ako nekoliko ponovim, kar so pravili. Rekli so meni: zato sem tako zdrav, ker že pred 29 leti je bila meni smert namenjena, in me je milost božja po čudni poti rešila. Hudoben človek, kateri je mene sovražil, ne vem zakaj? ko sem bil za župnika na Kočevskem, napravil je nekega malo neumnega človeka, da naj mene umori, dvakrat je prišel z nabrušenim nožem mene v farovž iskat, da bi me umoril; ali nobenkrat me ni dobil doma; enkrat, na čuden način, me je mestna ženska rešila smerti, obljubil sem bil namreč oni pobožni ženi v drugi fari, ko je bila bolna, da bom njo prišel pokopat, in dobil sem poročilo, da naj grem spolnit, kar sem obljubil; šel sem, ali ravno tisti dan je hudobnež bil prišel me v farovž iskat, da bi me umoril; tako me je Bog po čudnem potu smerti rešil. Čez 26 lét po tistem bil je na Kočevskem sv. misijon v tisti fari, kjer sem jest služil. Kaj se zgodi?... Neki človek začne glasno kričati v pričo vsega ljudstva tam: „Pogubljen sem, pogubljen! Očitno se hočem spovedati; — moj strašen greh!...“ Duhovni in ljudje ga tolažijo, — ali ne da se utolažiti, ter je očitno pred vsem ljudstvom povedal, da je pred 26 leti podkupil hudobneža, malo neumnega človeka, da bi mene umoril. To je očitno razodel; ali tedaj mene ni milost Božja varovala, da me ni dobil?... Še veliko so ljubeznjivi gospod pripovedovali, pa gnalo me je hitro na goro.

Ogledal sem še prelepo Šmartensko cerkev. Malo je nji enacih, tako je snažna, okinčana. Kar nisem mogel iz nje, in veliko bi moral pisati, ako

*) Venit et Christus, complentur in eius ortu, vita, dictis, factis, passionibus, morte, resurrectione, ascensione omnia praeconia prophetarum. S. Augustini ap. ad Volus.

bi hotel jo le nekoliko poznamnjati. Kakor je predstava čudeža sv. Martina na velikem oltarji, kaj takega se pač ne vidi na Kranjskem (Delo pok. slikarja Šubica) itd. Prečastitemu župniku gre hvala za tako lepo in zalo cerkev.

Ko ogledava lepo cerkev sv. Martina, greva počasi v hrib k cerkvi na Šmarni gori, kjer sem bil parkrat v svoji mladosti, pred 45 leti, ko sem bil še šolar. Precej greva v cerkev zahvalit se Mariji roženkranski za vse prejete milosti in posebej, da me je tudi zdaj še rešila in ohranila v pomoč moji ljubljeni družini. Potem si ogledam lepi razgled po Gorenjskem, in vidim, kako ljudje zlagoma prihajajo z vsih krajev, in bilo je kmalo precej romarjev na gôri.

Očitno je, da sem se užejil gredé s hčerko v vročini v hrib, pa pograjati moram, da nikjer ni bilo od ljudi dobiti požirka vode, tudi za denar ne. To je bilo za-me toliko huje, ker ne pijem vina; poslednjič se me je usmilila neka dekla in mi je tako rekoč skrivaj podala loček vode.

Zvečer so bile litanije z blagoslovoma in potem sta spovedovala dva gospoda. Kakega prenočišča ni bilo dobiti, tudi malo slame ne. Več ljudi je bilo celo noč v cerkvi; mi smo bili v družinski hiši čast. gosp. duhovnega oskerbnika; luč nam je gorela vso noč, kar je prav pametno. Bili so nekteri prav pošteni možje s Horjulskega, Polhograškega ..., s kterimi smo se modro in kerščansko pogovarjali; vendar je bila dolga noč.

V cerkvi je bila drugo jutro ginljiva pobožnost in zelo lepa pridiga; večina romarjev je bilo pri spovedi in pri sv. Obhajilu. Priporočevali smo se usmiljeni Materi Mariji pred odhodom za pomoč vsak v svojih potrebah. — Prišlo je zjutraj z bližnjih krajev veliko ljudstva, ter jih je bil po prvi sv. maši poln hrib. Prišlo je pa tudi posebno veliko prodajavcev s podobicami in medenino, le-teh toliko, da jih nisem še v nobenem kraju videl toliko skupaj. Ogledujem listke in vidim, da imajo veliko pobožnih napisov, ali vmés tudi grešne napise. (Tedaj ima tudi tam gori zraven svetišča Matere Božje „antikrist svojo kapelico!“) — Ko na to opomnim enega ključarjev, se mi prav laskavo odgovarja, da so že skušali to zatreti, pa ne morejo lahko, — kar ni res; na onih krajih, kjer ima cerkveno predstojništvo pravico oddajati prostore za prodajo, tam se prodajanje grešnih, pohujšljivih listkov pač lahko ustavi: prostora ne dati takemu, pa je prodaja zaterta. Kdo bi mislil, da na takem božjem potu, kakor je na Šmarni gori, se prav okoli cerkve grešne spake prodajajo, — to je vendar preveč! ... Res je Šmarna gora prijeten kraj, že davno Marijinemu češčenju posvečen, cerkev prav lepa; nekaj pa je še graje vrednega, namreč: po vsi cerkvi, odnotraj in odzunaj, je vse počeckano in gerdo popisano krog in krog, z vsakoverstnimi imeni; kamor se ozreš, vidiš zgoli podpise, — tako visoko, kakor more človek doseči, je vse počeckano. To ni lepo, to zlo kazi pri svetišču božjem; — kako, da se ti popisi ne pobelijo? —

Pristavek. Čečkati na zidove, na stene in kjer je prostor, je vse graje vredna razvada nespremišljene mladine in večkrat tudi odraslenih, ki ne pomislijo, da je to znamnje srovosti, krastave olike, toraj sramota za mazača. V Ljubljani po več hišah

s tem odvrčajo to nespodobnost, da pri tléh dajejo poslopjem taki omèt, na kterega se ne dá čečkati. Čutiti je pa, da tudi mladina to nespodobnost po nekoliko že opušča, pomni joč pregovora:

Nomina stultorum
scribuntur ubique locorum.
Têpec in bedák
Čerta se na vogel vsak.

Imejmo tedaj spoštovanje do svetišč, do cerkev, znamenj; pa tudi privatna poslopja pustimo čista, snažna, bodi si kjer koli. Tudi vi mali „weltburgerčki“, ki komaj hlače dobite, že vas gospodje začnejo „vikati“, pokažite, da ste tega vredni, ter se povsod obnašajte olikano, pošteno, snažno; pa tudi razne „predmete“ pustite snažne, čedne, nepomazane in nepoškodovane!

(Konec nasl.)

Fužine (na Gorenjskem), 7. novembra. Zadnjo nedeljo mesca oktobra obhajali smo pri nas lepo slovesnost, — namreč blagoslovljenje križevega pota. — Blagoslovit so prišli iz Ljubljane č. g. gvardijan o. Jožef Bizavičar. Slovesnost pričela se je s tem, da so bile ob določeni uri podobe križevega pota v procesiji slovesno prenesene iz farovža v cerkev. Posamezne podobe nosila sta po dva fanta, kterim so ob stranéh svetile deklice. Prišedši v cerkev so se razverstili pred velikim oltarjem, kjer se je veršilo blagoslovljenje po določenih cerkvenih obredih. — Po končanem blagoslovljenji in opravljeni prvi pobožnosti sv. križevega pota stopijo č. g. gvardijan na leco. Slovesnosti primerno razlagajo v prvem delu svojega mojsterskega govora, po zgodovinski poti, nastanek sv. križevega pota; v drugem delu pa vernim na serce pokladajo, kako zamore vsak, tudi neučen, lahko in s pridom moliti sv. križev pot in z vso vnemo priporočajo, prav pogosto opravljati to, s tolikimi odpustki obdarovano pobožnost. Vse je pazljivo poslušalo in marsiktero oko se je ginjenja porosilo nad priserčnimi besedami. Bog plačaj trud prečast. blagemu Patru! Bog daj svoj blagoslov, da bi tako iz serca govorjene besede pridigarjeve našle tudi pot v serca naših vernikov in če ne stoternega, saj nekaj sadú obrodile! — Lep kinč je dobila naša cerkev s križevim potom. Okvire k starim podobam, o kterih so se veščaki izrekli, da bi jih bilo škoda zavreči, ker je staro mojstersko delo, je izdelal podobar Matevž Kokelj iz Cirknega na Primorskem, po primerno nizki ceni. Izdelani so v gotiškem slogu, vsi pozlačeni, po 2 metra visoki. Precej na prvi pogled se delo vsakemu prikupi in mojstru dela čast. —

Naj še omenim, da je bila ob tej priložnosti ustanovljena tudi „Družba treznosti.“ No, saj je že čas, si bo marsikdo mislil, kdáj že jih imajo drugod! Res je. A kdor tukajšne razmere pozná, se ne bo čudil. Koliko prigovarjanja, koliko priporočevanja, odkar so se začele te družbe vstanovljati, bilo je treba od strani župnikove, da se jih je vendar saj zdaj oglasilo in pristopilo na dan vstanovitve: pet udov. Do danes pristopilo je še drugih šest, tako, da imamo zdaj vsega skupaj: 11 udov. Kaj je vzrok temu pičlemu številu? Ali so morebiti drugi sami terdovratni pijanci? Nikakor ne! Teh je primeroma prav malo. Vzrok je — mlačnost. To je poglavitno zlo, poglavitna napaka tukajšnjega prebivalstva — mlačnost v vérskih in cerkvenih zadevah. Drugod

majo ljudje saj kaj veselja do cerkvenih slovesnosti. Kako težko pričakujejo večjih praznikov, kako se vse pripravlja na nje. Tukaj se to pogreša. Mnogi se tudi tukaj veselijo praznikov, a ne veselijo se jih zaradi cerkvenih slovesnosti, temveč, ker se v praznik na vse kriplje gode in pleše. Za ples in kar je za pijačo in želodec, zato imajo pač veselje, čas in denar, a v verskih ozirih je vse preveč zaspano — oterpano. Se vé, da tudi tukaj ni brez dobrih, gorečih kristjanov, a žal, da jih je tako malo! Pri mlačnih ne izdaja ne prošnja, ne svarjenje, ne podučevanje, ne kako tudi bi — saj ne pridejo poslušat. Družega ne moremo, kakor prositi: Bog nas varuj mlačnosti!

J.

Kako pijanec spolnuje svoje verske dolžnosti.

Bilo je popoldan zahvalno nedeljo. Verniki so se vračali s pokopališča, kamor so šli pomolit na grob svojih ranjcih. Tužna in žalostna oblačila — žalostna serca! Marsikdo je ves ta dan bolj v večnosti s svojimi mislimi, kakor na zemlji. Ni čuda, saj grob je najbolj ostra pridiga za človeka.

Med drugimi ljudmi je bila tudi Ivanka iz G., deklica pri šestnajstih letih. Žalostni, blede obraz, objokane oči, černo krilo in črni robec na glavi je pričal, da je tudi njej previdnost Božja koga uzela v tem letu. Umerli so ji mati. Ležala je na postelji celo leto in imela je grozno bolezen — raka. V hiši je bilo pomanjkanje. Ali hčerka je stregla, kolikor je mogla. Po dnevu je hodila pomagat sosedom, da si je prislužila kak sold; po noči je čula pri materi. Nikdar ni pozabila tega, kar pravi četrta zapoved Božja. Imela je brata, ki sta bila enako dobra. Služila sta v bližnjem tergu in Bog je njima dal srečo. Če sta le mogla, sta kaj poslala bolni materi. Kupila sta ji celo kravo, da so imeli doma mleka. V resnici: dobri otroci! Ali oče — oče — bil je pijanec. Kedar je bilo doma pomanjkanje največje, je on po žganjarijah posedal in tam zapravljal krajcarje, katere je jemal izpred ust svoje bolne žene.

Pa vernimo se nazaj, kjer smo bili na pokopališču. Ivanka je šla po smrti svoje matere služiti. Brata priskerbela sta ji dobro hišo. Za „verne duše“ pa je prišla v kljub slabemu vremenu in daljni poti v domačo faro, da obišče grob svoje ljube ranjce matere. Vračajoča se jokala je blaga deklica. Ko jo nekdo tolaži, naj ne joka, materi se zdaj gotovo bolje godi, kakor se njim je prej godilo na zemlji, je dekle žalostno odgovorilo: „Kako ne bom jokala! Očeta ni na grobu. Danes in včeraj celi dan so pili. Poslala sem nekaj krajcarjev, kar sem si težko prihranila, da bi dali za nekaj ss. maš za ranjco mater — zdaj pa tako delajo.“ In solze so jo polile.

Ubogi otrok, ki ima tacega očeta; pa tudi ubogi oče, kako bo dajal odgovor pred Bogom?

Razgled po svetu.

Praga. Oziroma na božje pota je ondotno nadškofijstvo do čast. gg. duhovnih pastirjev dalo času primerno naredbo. Zahteva se, da gg. župniki

naj božjepota bolj resno nadzorujejo, ker vravnavei božjepotnih obhodov delajo večkrat odveč svojevoljno, neopravičeni denar zbirajo, rabijo neprimerne molitve in pesmi; v božjepotnih cerkvah pa se večkrat obnašajo preveč prosto, velikrat nepristojno, in zgodi se sploh na taki način, da božjepotovanje, ki je samo na sebi dobro in koristno, utegne škodovati namesto da bi koristilo. Za vsako skupno božjepotovanje toraj zahteva nadškofijski ukaz, da se mora pri gosp. župniku naznaniti; vodi ga župnik sam, ali njegov pomočnik, ali pa kak zanesljiv mož. Izhajati mora iz farne cerkve in sploh veršiti se pobožno in spodobno.

Trier. Vgodna vravnava ljudskih misijonov. Ondotni škof Korum v škofijskem listu naznanja željo, da vsako leto naj bi se v vsaki dekaniji saj na dveh ali treh krajih obhajal ljudski misijon, in naj bi se zastran krajev tako menjavalo, da v teku 6—8 lét se vsem vernikom nakloni prilika misijona se vdeležiti. Gg. dekani naj se posvetujejo o tej zadevi z gg. župniki in za zdaj vravnajo zvestenje misijonov po dekanatih.

Tirolski deželni zbor je enoglasno sklenil do vlade poslati prošnjo, „da naj hitro, kar je le moč, predloži osnove o šolskem nadzorstvu, o vstanovi šol in vravnavi pravnih razmér učiteljev z ozirom na posebne razmere in potrebe na Tirolskem.“ S tem je nedavno oddani predlog prostomišljakov o vravnavi pravnih razmér učiteljev odstranjen in postal brez pomena. Vlada je sicer že enekrat izročila tirolskemu deželnemu zboru osnove za šolske postave; toda zbor jih nobenkrat ni mogel sprejeti, ker ti predlogi nobenkrat niso obsegali potrebnega poročstva za katoliško odgojo mladine. Dežela tega nikakor ne more sprejeti, da bi n. pr. katoliške otroke učil jud ali protestant, ali pa da bi jih taki človek nadzoroval, sej še turk nemuhamedovcem tega ne vsiljuje. —

Nemško. (Kdaj protestantje kličejo jezuite?) Na Nemškem se pri vsem svojem rožljanju z orožjem in vojaštvom bojé nemirov, zato so tudi začeli misliti, kdaj so dobri misijoni in jezuiti? Pred 50 leti je bil Viljem I jezuite poklical na Nemško. Ta imenitni gospod je bil takrat „pruski princ“ in kot taki je zaterl rogovilstvo na Badenskem. Rogovileži, kakor Bamberger idr. so bili pobegnili, po zunanem se je kazalo vse mirno. Veselil se je tega „princ“, rekel pa je svojim zanesljivim možem: „kako pa čemo ljudstvo zopet v red spraviti in pomiriti?“ Svetovali so marsikaj ti in uni, pa vse ni bilo nič vredno. Slednjič reče general Schreckenstein: „Po moji misli bi utegnili ljudski misijoni to doseči, kar Vaša visokost želi.“ Obravnavalo se je dalje o tem predlogu in pripominjalo se, da pri tem so dobri posebno jezuiti. Princ pristavi: „Od kod pa bi jih mogli dobiti?“ Odgovor je bil: „Prav prav od blizu, iz Alzacije. Vsled tega so bili patri poklicani — misijoni so se obhajali, serca so se umirile in vernil se je red. Ravno s tem pa so jezuiti zadeli v gnjezdo republikanskih seršenov, kateri so jeli strašno brenčati ter iskali se zmaševati.“

Rim. (Nunske šole ljudstvu koristne.) Tako imenovane „sive sestre“ so pred nekimi leti v Rimu vstanovile hišo v brambo ženskih poslov. S

tém so postale velike dobrotnice za družine in za mlade poljske in nemške kerščenice, ki ondi službe iščejo. To dobo pa verle sestre redovnice spopolnujejo svojo napravo s tem, da vstanovljajo še novo napravo, ktera bode družinam zljajševala izrejo mladih hčér, ker 15 oktobra so pričele djanski tečaj ter šolo za ženska dela. In čudo: kakor osorni in résasti so laški framasonski petelini, vender ni bilo slišati, da bi tako koristno šolo iskali spodkopati, kakor skušajo nekteri ljubljanski prostomišljaki podobno uršulinsko šolo v nič djati!

1. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec november (listopad).

a) Glavni nameni:

Češčenje svetih patronov.

b) Posebni nameni:

20. S. Feliks Val. Cerkev na Francoskem. Vredna oprava cerkvá in oltarjev presv. Serca Jezusovemu posvečenih. Odstranjenje sužnjosti.

21. Darovanje Marije Device. Češčenje Matere Božje. Razširjanje katoliških dijaških društev in marijanskih kongregacij kupcev.

22. S. Cecilija. Pospešitelji cerkvene glasbe. Zabranitev pohujšanja. Več zaročenih in poročenih. Predniki redov in njihove zadeve.

23. S. Klemen. Duhovni in obhajanci. Zadeve mnogih dušnih pastirjev in spovednikov. Osebe od mertuda zadete.

24. S. Janez od križa. Špansko in Portugalsko. Izseljenci. Božjastni in neozdravljivi. Mnogo duhovnov.

25. S. Katarina. Cerkev v Braziliji. Zabranjenje mešanih zakonov. Mlada dekleta, ki so brez varstva. Razni samostanski vstavi.

26. S. Konrad. Obvarovanje pred brezbožno in protikerščansko književnostjo. Jako potrebno zidanje cerkvá. Važno učenostno podjetje.

27. S. Virgil. Solnograško in Koroško. Več protestantov, ki so blizu prestopa k Cerkvi. Cerkvén dostojanstvenik.

28. S. Rufij. Inozemski misijoni. Katoliška društva delavcev in pomočnikov. Kerščanski nauki.

29. S. Saturnin. Visokočisljanje čistosti. Posli in tovarniški delavei. Priporočene časne zadeve.

30. 1. adventna nedelja. Hrepenenje po kraljestvu Kristusovem. Vse poslano, pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine presv. Serca Jezusovega, ki so umerli v mesecu novembru in ki umerjó v mesecu decembru.

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno

odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolen mladeneč, da bi po priprošnji M. B. sv. Jožefa, sv. Frančiška in sv. Antona Pad. dobil ljubo zdravje, če je B. volja. (Op. Denar za sv. mašo oddan v cerkev presv. Jezusovega Serca. Vr.) — Dušni pastir v dušnih in telesnih potrebah, in mnogo njegovemu pastarstvu izročeni moških, delajočih v gozdi v Bosni, Serbiji, na Sedmograškem in Madjarskem, ki celih 6 mesecev in še delj ne bodo pri božji službi. Marsikteri nesrečnež se podá pijan po svetu in prepit se verne domú. „Perversi difficile corriguntur,“ in so molitve toliko bolj potrebni. — Razuzdanega, kakor obsedenega sina, strašnega preklinjavca serčno priporoča žalostna njegova mati za spreobrnjenje.

Zahvale.

Sprejmi, draga Danica, teh malo verstie preserčne zahvale v čast najsvetejših Serc Jezusa, Marije, sv. Jožefa in sv. Ane, in še posebej ljube Kraljice sv. rožnega venca. Le po molitvi k Njim, oziroma prošnjah, več pobožnih oseb je prav čudežno (smé se tako reči), bila prevedena s ss. zakramenti neka žena, katera mnogo lét ni hotla od te svete dolžnosti nič vedeti in tudi še ne v svoji starosti in nevarni bolezni. O! presvete, vse ljubezni in usmiljenja polne Serca! ne zapustite je tudi zanaprej, posebno se je usmilita njeno zadnjo uro! Čast in hvala vekomaj! V.

Listek za raznoterosti.

Novosti. „Drobtinice“, 24. letnik. Vredil dr. Fr. Lampe, vodja v Marijanišču, založila „Katol. družba za Kranjsko“ 1890. Ta letnik je posvečen visokorodnemu gospodu bar. Winklerju, c. kr. dežel-nemu predsedniku Kranjskemu, v spomin 10letnice njegovega predsedništva. Delo je polno lepega in podučljivega blaga, kar nalašč pripravno za branje o nedeljah in zimskih večerih. Na čelu imajo „Drobt.“ podobo „Marijanišča, sirotišča za dečke“ na spodnjih Poljanah, in na drugem listu podobo „Sv. Jožefa“, patrona Ilirije in vesoljne katoliške Cerkve. Obseg je vseskozi zelo koristen in zanimiv, kakor: A. Duh sv. Frančiška Sal. — B. Življenjepisi: kn. škofa Stepišnika; bar. Winkler, kot deželni predsednik; Karol Tedeschi, župnik; Jože, pobožen kmet. C. Raznoterosti: Tri ure v Vatikanu. Rožnovenška Mati B. v Pompejih. Trinajst podučnih dogodb (med temi n. pr.: „Kje ni nobenega prostomišljaka?“). Dalje je nekaj pesem, in poslednjič spisek: „Katoliška družba za Kranjsko,“ njena kratka zgodovina in zapisnik vsih udov po posameznih dekanijah. — Želeti je, da bi se „Drobtinice“ po vsem Slovenskem prav močno razširile.

Družba sv. Mohorja je zopet razposlala svojim udom cel kup bukev, ki so: Volčičevo Življenje Marije in sv. Jožefa, IX. snopič; — Pastirski listi Ant. Mart. Slomška; — Občna zgodovina J. Staretova, XIV. snopič; — Domači živino-zdravnik Fr. Dularjev; — Slovenske večernice; Koledar družbe sv. Mohorja. — Tu je res silo blaga za en sam rajniš na leto!

Koledarji za novo leto 1891 vse v „Katol. bukvarni.“

Velika pratika kmetijske družbe, cena 15 kr.

Mariannhill-Kalender, to je koledar Tomaž-Akvinske tiskarne v Natalu, v južni Afriki. Mora se reči, če kateri, je ta koledar izviren in vseskozi zanimiv. Vender pa najdeš v njem tudi vse večje avstrijske sejme, celo: Tomin, Boljunec, Dolina itd. Cena 35 kr.

Einsiedler Kalender, 51. letnik, z nepopisljivo lepo podobo „Die hl. Dreifaltigkeit“ na čelu. C. 30 kr.

Regensburger Marien-Kalender. „Bilder aus dem heil. Lande. Panorama von Jerusalem. Das vierte Gebot. Christus oder Mohammed“ itd. C. 36 kr.

Glöckleins-Kalender. Za častivce sv. Frančiška Seraf. — Komu ali čemu je kak mesec posvečen? Prav podučljive dogodbe. Cena 25 kr.

Skerbi za dušo! Molitvenik za pobožne Slovence. Spisal K. Čigon, duhoven goriške nadškofije. Podučni del. Molitveni del. Premišljevanja resnice in priporočne molitve, tudi pesmi.

Gospod Anton Globočnik, svétnik deželne vlade itd., občenošpustovani rojak in poštenjak, je o priliki svojega umirovljenja nad 40letnega vseskozi koristnega službovanja povzdignjen v plemeniti stan, k čemur mu še posebej kot prijatelju iz mladih lét iz serca čestitam.

Zahvala. Prečast. gospod Jakob Dolenec, župnik na Igu, so po mojem ranjem soprogu Francetu Govekarju, poprej nadučitelju na Igu, samo za „Bog-plačaj“ preskerbeli cerkveno zvočenje, opravili zanj velike bilje in ga farmanom v molitev priporočali. Bog Njim obilno poverni to lepo delo kerščanskega usmiljenja, s katerim so meni, užaljeni vdovi, in otrokom veliko tolažbo napravili.

Marija Govekar, vdova.

Poterdilo. Prečastiti in velespoštovani gospod! Včeraj sem prejel 150 gld., zbirko v „Zg. Danici“, za naše pogorelce. Vsem preblagim dobrotnikom izrekam najpriserčnejšo zahvalo z iskreno prošnjo, da jih dobrotljivi Bog obvaruj enakih žalostnih položajev.

Z največjim spoštovanjem

Na Radovici 7./11. 1890. Franc Schweiger,
župnik.

Ambrus, 5./11. 1890. (Poterdilo) S hvalnim sercem, Vam, prečastiti g. kanonik, poterjujem prejem zbirke „Zgod. Danice“ za naše pogorelce: 140 gld. in 50 kr. a. v. kot prvo Vašo pošiljatev, in 73 gld. 40 kr. kot 2. pošiljatev 28./10. Izražajoč stoterno zahvalo vsim blagim dobrotnikom v ime siromašnih pogorelcev.

Josip Lavrič, župnik.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Fr. Seraf. Stupica 10 gld. 75 kr. — B. V. 60 kr. — K. S. 2 gld. — Č. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. — „Jezus, usmiljenje!“ 1 gld. 50 kr. — Č. g. župnik Peter Vartol 2 gld. 67 kr. — Č. g. Fr. Tavčar 2 gld. — Č. g. župnik Jan. Demšar 4 gld. — Č. g. župnik Tom. Potočnik 5 gld.

Za pogorelce v Ambrusu: Č. g. župnik Mart. Narobe 1 gld. — S. Stare Loke preč. g. dekan M. Kožuh 10 gld. — K. S. 2 gld. — Vaška fara po čast. g. župniku 5 gld. — Fara Stari terg pri Ložu po čast. gosp. župniku A. Ponikvarji 5 gld.

Za pogorelce na Radovici: K. S. 2 gld. — Preserje po čast. g. župniku Ign. Podobniku 6 gld. 40 kr. — Č. g. Karol Čigon 3 gld. — Č. g. Mart. Narobe 1 gld. — S. Stare Loke prečast. g. dekan M. Kožuh 10 gld. — N. N. 1 gld. — Vaška fara po č. g. župniku 10 gld. — Stari terg pri Ložu po č. g. župnika A. Ponikvarji 5 gld.

Za pogorelce v Danjah: Vaška fara po čast. g. župniku 5 gld. — K. S. 2 gld.

Za pogorelce v Radleku, v Bloški fari: Č. g. župnik Mart. Narobe 2 gld. — Čast. g. L. Krištofič 2 gld. (nam. 1 gld. 50 kr. v zad. listu). — Tri dobrotne osebe 1 gld. 60 kr. — Č. g. duh, pastir Andr. Stritar 5 gld. — K. S. 2 gld.

Za pogorelce v Drenovem dolu (?). S. Stare Loke preč. g. dek. M. Kožuh 8 gld.

Za pogorelce v Hinski fari: Č. g. župn. Mart. Narobe 1 gld.

Z. Brezovca došlo 12 gld., in sicer zaznamnjano: 5 gld. za Radlek: 3 gld. za Danje: 2 gld. za dijake: kam pa ostala 2 gld.?

Za sv. Očeta: Nabirka v Mekinski fari po čast. g. župniku J. Ederji 7 gld. — Iz Dražgoš 1 gld. — S. Stare Loke preč. g. dek. M. Kožuh 36 gld. — Št. Helena po č. g. župniku Fr. Štupicu 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Dražgoš 1 gld. — Čast. g. župnik Fr. Jereb 5 gld. 86 kr.

Za Marijanišče: Po preč. g. dekanu M. Erjavcu nekdo 5 gld.

Za srednje-afrikanski misijon:*) J. E. 7 gld. (Op.: Če ni za Mariannhil? Vr.) — Zbirka 5 gld. z Jesenice po č. g. župniku.

Za katoliške misijone: Po čast. gosp. župniku Fr. Štupicu 5 gld.

Za bratovščino N. lj. Gospé presv. Serca: Preč. g. vikar Kar. Čigon 1 gld.

Za najpotrebniši misijone: „Jezus, usmiljenje!“ 1 gld.

Za misijonsko hišo v Kočevji: Čast. g. Andr. Karlin 5 gld.; č. g. Val. Eržen 5 gld. — Neimen. 5 gld.

Za afrikanski misijon: K. S. 2 gld. — L. Velkaverh 1 gld.

Za Bosno: K. S. 2 gld.

Za usmiljene Sestre v Adrijanopolu: J. E. 8 gld. — M. J. 5 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: M. J. 5 gld.

Za zatirane redovnice na Italijanskem: M. J. 10 gld.

Za vstanovitev stalne večji rezidence čč. oo. Jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“: N. B. vdrugič 15 gld. — Gospod P. M. prvi pot 110 gld. — S. 5 gld.

Popravek. Umerl je v Lincu č. P. Jož. Hofer S. J. (Op. Tako naj se bere v prejšnji št. namesto „Buchman“, ki je zadet od mertuda, umerl pa še ni. Vr.)

*) Op. Ker zdaj mnogi dajo tudi za misijon, ki je v Mariannhil-u, ki je tudi v Afriki, zato prosimo, naj se vselej pri pošiljavi zaznamnja, če je za ta ali uni misijon?